

EL RACÓ DEL JAZZ A LA CASA BAURÓ

Com en peregrinatge, fa uns anys vaig viatjar a la ciutat de la gran poma, amb la finalitat de conèixer de prop els espais “consagrats” on s’ha executat la millor música de jazz, el Greenwich Village ubicat a la Setena Avinguda o altres com el Bird Land, el Blue Note o l’Arthur’s Tavern.

APARENTMENT EL JAZZ GAUDEIX DE LA PARTICULARITAT DE SER UN TONIFICANT PER A L’ORGANISME.

Al Greenwich Village, a part de l’interès de conèixer-lo pels enregistraments en directe de mestres com J. Coltrane, S. Rollins o B. Evans, entre d’altres, volia copsar l’atmosfera d’una gravació en directe de Bill Evans l’any 1961 amb Scott La Faro i Paul Motian. Un enregistrament que la fórmula de trio (piano, contrabaix i bateria) va convertir en un exercici d’agilitat i llibertat que feia gaudir a qui l’escoltava d’una de les gravacions més interessants d’aquells anys. Evidentment, aquesta valoració subjectiva contrasta amb d’altres, sens dubte més coneixedores i crítiques, que desmereixien aquest disc per manca d’imaginació i recursos.

Evidentment, entrats en aquestes apreciacions d’àmbit personal, ens endinsem en els gustos particulars i en els criteris que cadascun de nosaltres utilitzem per valorar quelcom vinculat amb algun aspecte cultural que, en aquest cas, és el jazz.

Vaig començar a prestar atenció a aquest disc, després d’escoltar-lo algunes vegades, parant l’orella en alguns temes i intentant copsar com Bill Evans teixia atmosferes d’un lirisme meravellós amb la complicitat plena i absoluta de La Faro i Motian (“Alice in Wonderland”, “Waltz For Debby”, “Gloria’s Step” o “Jade Visions”, entre altres).

Possiblement va ser, primer escoltant aquest disc i després amb motiu d’aquest peregrinatge, que vaig descobrir algunes de les particularitats que provoquen les diferents músiques que tenim l’opció d’escoltar al llarg de la nostra vida. Referent al jazz o a la música de blues, existeixen teories d’experts en musicologia

que diuen que, tal com passa amb la música romàntica (Chopin o Listz), pot provocar tot tipus de sentiments que poden anar des de la tristesa a l’exaltació mística.

Aparentment el jazz gaudeix de la particularitat de ser un tonificant per a l’organisme. Evidentment són teories que ens parlen del nostre funcionament mental i la influència de la música.

No obstant això, aquella nit al Village Vanguard, capficat amb mi mateix i envoltat d’acòlits, vaig reflexionar i comprovar altres particularitats que es poden transmetre amb la música de jazz, particularitats sobre les quals anteriorment mai havia reflexionat, com ara la seva capacitat de transmetre i manifestar tot allò que el músic ens vol comunicar sense tenir en compte ni el lloc ni quan. Educar, transformar capacitats que creiem no tenir. Ens pot orientar cap a un estil de vida o uns valors que poden ser un signe d’identitat universal, amb una moral, una ètica i una identitat pròpies. Ens fa sentir-nos com éssers receptius i transmissors entre l’invisible i les emocions, o també, efectes de comunicació tot creant un pont entre l’home i l’energia o les forces creatives.

ENS FA SENTIR-NOS COM ÉSSERS RECEPTIUS I TRANSMISSORS ENTRE L’INVISIBLE I LES EMOCIONS.

És per aquest motiu que al Village Vanguard vaig impregnar-me de la música de Bill Evans, amb els sorolls de fons dels gots dels clients i la xerrera discreta d’alguns espectadors que no estalviaven adjectius sobre l’actuació d’aquells músics. L’atmosfera va permetre que el meu cap deambulés, com en poques ocasions, en un intent de buscar el sentit de les coses. I us puc assegurar que després d’aquella nit la meua vida va canviar.

Per aquest motiu la meua valoració sobre la col·lecció de discs de jazz custodiada per la Biblioteca Nacional és inevitablement subjectiva, i conté una petita reflexió sobre alguns artistes de diferents estils que privilegien la melodia.

Cal posar de rellevància que aquesta col·lecció ha estat possible gràcies al Sr. Marc Pantebre (Tonet de la Música), que a través del seu segell discogràfic, ha posat a disposició del públic una col·lecció de discs extraordinària i una recopilació de música jazz que fa referència a molts dels millors creadors. Aquests més de mil cinc-cents documents d'àudio i vídeo disponibles a la Biblioteca Nacional ens permeten gaudir d'un arxiu de música jazz on tothom pot trobar algun artista del seu interès.

I si sou dels que pensen que la música jazz és elitista i difícil de comprendre, m'agradaria plantejar-vos el repte d'escoltar alguns temes de diferents músics d'aquesta col·lecció com ara Chet Baker, Billie Holiday, o Ella Fitzgerald per als més romàntics. Louis Armstrong o Benny Goodman per als nostàlgics o els amants de les grans orquestres, o John Coltrane, Dizzy Gillespie o Miles Davis per als més coneixedors i atrevits. Sens dubte tothom hi podrà trobar aquella música que encara gaudeix de la capacitat d'emocionar.

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

CANNONBALL ADDERLEY (Saxo, alt)

El seu disc *Complete Live in San Francisco*, entre molts altres, constitueix un dels discs més importants de la seva carrera.

És un músic d'una sonoritat fluida, rodona i llarga, amb bones dosis de lirisme i arrelat en la música de blues, una particularitat que li va permetre d'assolir una popularitat molt important.

The Cannonball Adderley Quintet at the Lighthouse Complete Recordings
Cannonball's Sharpshooters
Them Dirty Blues

LOUIS ARMSTRONG (Trompetista i cantant)

Músic d'importància desmesurada en la música de jazz, ja que la seva influència va ser transmesa a quasi totes les generacions posteriors. Amb una forta personalitat, deixà un testimoni musical extraordinari per la seva qualitat i quantitat. Malauradament en la seva carrera utilitzà un cerimonial exageradament burlesc, fet que provocà que les seves actuacions fossin considerades pels puristes com massa frívols. És, sens dubte, el músic de jazz més important de la història.

Complete Hot Five & Hot Seven Recordings
Ella Fitzgerald, Louis Armstrong Sing George Gershwin's
Porgy & Bess
Ella & Louis
Louis Armstrong and the Good Book

CHET BAKER (Trompetista i cantant)

D'ell es digué que era el trompetista de la delicadesa i la fragilitat. Aquesta definició s'entén millor quan s'escolta algun dels temes que toca amb la trompeta i canta, és llavors quan s'estableix un diàleg molt íntim i particular, la melodia s'acaba quasi al límit del trencament amb una veu d'una textura evanescent.

Chet Baker & Crew
Chet Baker in Paris: The Complete Original Recordings
The Original Chet Baker & Gerry Mulligan Quartet
Complete Performances with The Lighthouse All Stars
The Lost Holland Concert: Featuring Dick Twardzik
Jazz at Ann Arbor

COUNT BASIE (Pianista i director)

Influït pel dinamisme musical de la ciutat de Kansas City (es coneixia com la ciutat del Jazz), l'orquestra de Count Basie va conèixer el secret de les grans formacions de jazz, arranjaments per afavorir el swing en què els diferents instruments de coure s'entrecreuen per augmentar la tensió tot explicant una història, els solos s'inclouen dins l'orquestració i l'enriqueixen també en l'àmbit de les tensions, tot en un discurs molt coherent i espectacular.

April in Paris

Definitive Decca Best Recordings

Definitive Columbia Best Recordings

The Kid from Red Bank: All American Rhythm section

The complete 1938-1947 Recordings

Basie plays Hefti

CLIFFORD BROWN (Trompetista i compositor)

Clifford Brown va ser un trompetista d'una sonoritat vigorosa, precisa i justa, fins i tot en les notes més difícils. Incorporà a la música de jazz llargues frases musicals molt melòdiques i d'articulació molt complexa, i ha calgut que passin molts anys perquè un altre músic o d'altres prenguin el seu relleu.

Clifford Brown & Max Roach

Clifford Brown at the Cotton Club 1956

Complete Blue Note Studio Masters

Clifford Brown plays trumpet & piano: The Complete solo rehearsals

Three Giants

DAVE BRUBECK (Pianista i compositor)

En la seva obra *Brubeck* ens mostra un interès particular per barrejar la música americana i la música europea moderna.

Per la seva formació de música clàssica treballà en els ritmes i el contrapunt, la polifonia, la fuga, el rondó... amb una destresa molt experimentada. El seu tema més conegut és *Take Five* de Paul Desmond o la composició creada per ell mateix, *Blue Rondo A la Turk*.

At Newport 1956-1959

Brubeck Plays Bernstein; plus: Jazz Impressions of Japan

In Europe: Live in Copenhagen, March 1958

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

ORNETTE COLEMAN (Saxofonista, trompetista, violinista i compositor)

Possiblement Coleman és un dels compositors més arriscats d'aquests darrers anys, la seva aparició dins l'escena del jazz va ser com la d'un elefant en una cristalleria per la seva afecció al *free jazz*.

Molt tímid i fanàtic de Charlie Parker, és molt possible que aconsegueixi triomfar en aquest món aspre i difícil de comprendre com és el del *free jazz* que per a molts, i disculpeu la irreverència, és considerat un món de cacofonies.

Belgium 1969

Live in Paris 1971

Complete Live at The Hillcrest Club

JOHN COLTRANE (Saxofonista i compositor)

John Coltrane va interferir en el món del jazz posterior al *bop* al *hard bop* i el jazz modal. D'ell es diu que és l'únic capaç d'ajustar les particularitats aparentment impossibles i que va permetre la fusió de la rebel·lió sonora amb la perfecció tècnica. La seva obra musical fonamenta el seu discurs que va del blues al *free jazz*, és a dir de les arrels a l'expressió més valenta i arriscada d'aquesta música. Construí un llenguatge personal

que desenvolupa tot al llarg de la seva vida amb una insatisfacció artística desmesurada que l'acompanya fins la seva mort.

Blue Train

First Giant Steps

Giant Steps; plus Settin' The Pace

Lush Life

My Favorite Things

Soul Trane; plus Kent Burrell & John Coltrane

amb musics de molta qualitat constitueixen un llegat ric en personalitats musicals de molt alt nivell.

Complete Birdland

Kind of Blue

European Tour 56; plus The Complete 1955 Newport Performance and a rare Birdland

Miles Ahead; plus: Blue Moods

Milestones

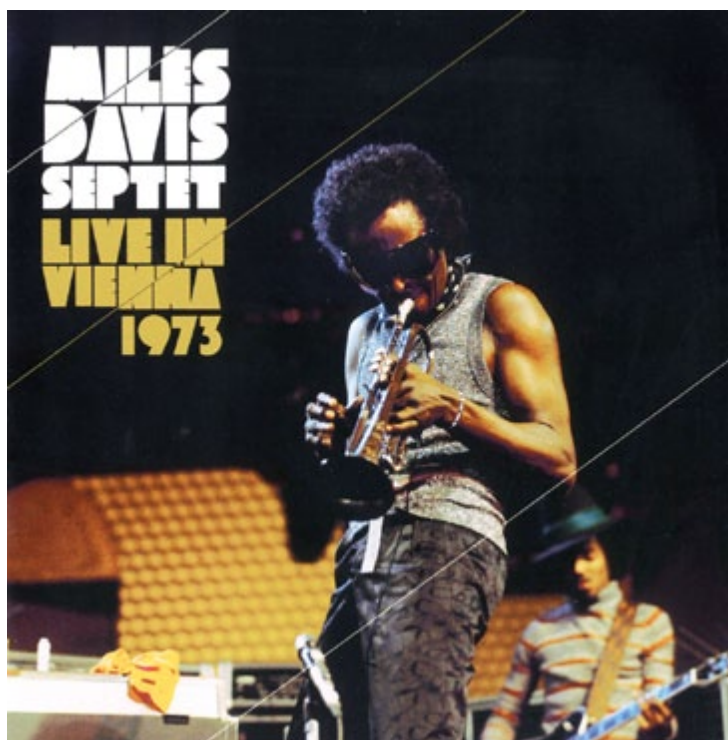
Porgy and Bess

Sketches of Spain

Walkin

The Bird of the Cool Trumpet: Early Miles Davis

Round About Midnight

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

MILES DAVIS (Trompetista, compositor i líder de banda)

A Miles Davis li deien “el mestre del silenci, de l'al·lusió del no-dit i la nota fantasma”. Va ser un insaciable xucador de totes les modes musicals que va viure.

Possiblement una de les virtuts que desenvolupà al llarg de la seva carrera es basa en la sonoritat, única i fàcilment irreconeixible, aquesta particularitat i d'altres fan que el seu so sigui suau i vellutat, particularment en els greus, i incisiu i inquietant en els aguts, però sempre amb una càrrega poètica excepcional. Una de les particularitats d'aquest excepcional músic va ser la de reconèixer i lligar complicitats amb els que considerà que podien ser els millors companys de viatge, per aquest motiu els enregistraments de les seves obres

DUKE ELLINGTON (Pianista, compositor, arranjador i director d'orquestra)

L'obra de Duke Ellington es podria resumir en una cronologia molt curta malgrat els anys transcorreguts.

1924-1939. Foren els anys amb Billy Strayhorn, un músic que li proporcionà aire fresc.

1945-1954. L'exotisme i l'impressionisme (anys de reflexió).

1955-1974. La darrera reflexió. Els anys de la síntesi, revisa, treu i afegeix tot allò que considera superflu o definitiu com a acte de maduresa de la seva vida professional.

Personalment, Duke Ellington, m'inspira metafòricament l'elegància humana, física i intel·lectual, gaudeix de la capacitat de fer possibles les seves reflexions com una extensió de la seva qualitat musical. Sembla el músic ideal en el qual es concentren diverses qualitats, fet diferencial en observar els currículums de nombrosos músics de jazz.

1967 European Tour

Back to Back: Duke Ellington and Johnny Hodges Play the Blues

Black, Brown and Beige

Complete Columbia & RCA Victor sessions With Ben Webster featuring Jimmy Blanton

Duke Ellington 4tet/5tet/7tet : Featuring Paul Gonsalves & Clark Terry : The 1956-58 Small group recordings

Mood indigno songbook

The complete Ellington indigos

A drum is a woman

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

ELLA FITZGERALD (Cantant)

Possiblement (és una opinió personal) és la millor cantant de jazz de la història, evidentment que aquesta afirmació és segons el meu gust personal. Aquest argument es fonamenta en la prestància per comunicar el seu art de cantar, el timbre de la seva veu, fresc i encisador. Va ser una cantant valenta i agosarada que va demostrar en qualsevol registre vocal el seu art. Aquesta maduresa construïda amb els anys li va permetre fer una carrera que abraça diferents estils musicals.

Ella in Berlin (Possiblement amb la millor versió del conegut *Mack the Knife*)

1951-1952 Decca Recordings

Ella Fitzgerald, Louis Armstrong sing George Gershwin's Porgy & Bess

At the Opera House

Complete 1940 NBC Broadcast

Ella and Louis

Ella Fitzgerald sings the Cole Porter Song Book

Ella Fitzgerald sings the Duke Ellington Song Book

DIZZIE GILLESPIE (Trompetista, cantant, arranjador i director d'orquestra)

Va ser, sense cap dubte, el millor trompetista després de Louis Armstrong, i com Armstrong, li agradava tocar de manera espectacular i en ocasions fent una mica el pallaso (amb la trompeta doblegada).

Aportà innovacions i arranjaments provinents o inspirats en el *bebop*, i seguint una mica les línies marcades per Cab Calloway i Fats Waller, aconseguí tots els incondicionals i neòfits d'aquesta música.

Al llarg de la seva carrera cultivà una tècnica pròpia fonamentada en la velocitat i la seva particular (còmica) manera de tocar li ocasionà alguns problemes amb exclusions de projectes interessants, sobretot entre els anys 35 i 40 del segle passat. Malgrat aquests handicaps circumstancials continuà la seva carrera amb el convenciment que proporcionava la feina ben feta.

Complete Trumpet Kings Battle

Gillespiana

Live in Paris & Copenhagen 1974

Algo bueno: The Complete Bluebird/Musicraft Recordings & The Pleyel Concert

The Very Best of Dizzie Gillespie

BENNY GOODMAN (Clarinetista, saxofonista i director d'orquestra)

La sonoritat de la seva orquestra creà escola entre les formacions com la dels germans Dorsey, Artie Shaw o Glen Miller.

L'accentuació cap al swing en els solos i els riffs¹, varen ser els ingredients que li permeteren seduir al gran públic així com a nombrosos aficionats al ball.

També s'endinsà en la música clàssica executant principalment temes de Mozart i Bartok.

També incloïa en la seva formació a cantants de gran prestància escènica, forta personalitat i elegància vocal i física com Marta Tilson, Peggy Lee i en molt poques ocasions a Ella Fitzgerald, entre moltes altres.

Benny Goodman & Orquestra

Complete Legendary 1938 Carnegie Hall Concert

Complete RCA Victor Small group master takes

The Sound of Music

Live at Basin Street East

¹ Frases musicals curtes que es repeteixen diverses vegades i que poden ser modificades lleugerament. Les utilitzava com a melodia o *background* d'acompanyament.

DEXTER GORDON (Saxofonista i compositor)

A Dexter Gordon se'l reconeix fàcilment per la seva sonoritat potent i càlida, amb efectes harmònics i altes dosis de swing.

Està considerat per tothom com el primer saxofonista tenor *bopper*, fet que el conduí a solidificar la seva carrera i assolir el títol d'un dels principals saxofonistes post bop. El mateix John Coltrane reconegué la influència de Dexter Gordon.

Dexter Blows Hot and Cool

Live at "The Amsterdam Paradiso"

The Complete Hamburg Concert 1974

The Complete Savoy & Dial Masters Takes

En formació de Quartet: *Complete Kenny Drew & Carl Perkins Sessions*

COLEMAN HAWKINS (Saxofonista)

Conegut també com "The Bean"

Tenir com a company d'orquestra un músic com Louis Armstrong, sens dubte el va impregnar de particularitats i astúcies que el gran mestre utilitzava, malgrat que algunes no eren massa desitjables.

S'identificà en cos i ànima amb els músics del *bebop* i gràcies als seus estudis musicals molt rigorosos pogué accedir sense cap dificultat a espais musicals molt difícils i complexos.

És un narrador incomparable de balades com per exemple *Body and Soul*, que enregistrà l'any 1939, fet que provocà que aquest disc fos un dels més venuts de la història del jazz i que tothom coincideix en considerar-lo com una obra mestra.

Body and Soul: The Complete Victor Recordings 1939 - 1965 Master Takes

Coleman Hawkins Encounters Ben Webster: The Complete Session

The 1959 - 60 Studio Quartets: Coleman Hawkins with the Red Garland Trio; Plus: At Ease With Coleman Hawkins

The High and Mighty Hawk

The Stanley Dance Sessions: Coleman Hawkins

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

BILLIE HOLIDAY (Cantant)

Coneguda també com "Lady Day"

Disposat a confessar intimitats, he de dir que musicalment el meu cor està dividit en dues parts, l'una pertany a Ella Fitzgerald i l'altra a Billie Holiday, però possiblement, millor dit, sens dubte, aquesta darrera meitat és un xic més gran que l'altra, i és que a vegades l'emoció domina sobre la raó i us explico els meus motius.

Quant totes les cantants de jazz s'esforçaven per executar de manera magistral qualsevol tema de la manera més "professional" possible, aparegué la SENYORA Billie Holiday i sorprengué tot el personal per la seva sensualitat, expressivitat i a vegades, segons el tema que cantava, per la seva força dura, com un cop de puny al ventre. Aquesta va ser la seva mostra de "professionalitat" en la que els sentiments ultrapassaven la tècnica.

Com una fada, gaudia de la màgia de transformar amb la seva veu qualsevol tema en benefici de les atmosferes que volia construir i transmetre, emocionava, baixava a les profunditats més dures i fosques o s'enlairava cap a llums de colors tan bonics, fràgils i efímers com l'arc de Sant Martí.

Els anys van afeblir la seva veu, però ho compensà amb la creació de l'instant d'alta intensitat, amb accents de drama i un lirisme fonamentats en l'autenticitat i la sinceritat experimentades al llarg de la seva vida.

Aquesta sinceritat cruel enfronta a qui l'escolta a una realitat allunyada de qualsevol decorat de cartró pedra, molt habitual en el món de la música.

Us proposo el repte d'escoltar el tema *The Strange Fruit* basat en un fet real amb la lletra del poeta Lewis Allan, magistral pel seu contingut social, però sobretot per l'expressivitat amb què Billy Holliday el canta.

Ballads for Lovers (En aquest disc hi ha *Strange Fruit*)

Billie Holliday sings Billie Holliday Song Book

Billie Holliday sings Great American Song Book

Complete Columbia Golden Years Recordings

Complete Original American Commodore Recordings

Complete Original American DECCA Recordings

Lady in Satin

Lady Sings The Blues

The Ben Wester & Harry Edison Sessions

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

JAYJAY JOHNSON (Trombonista, líder de banda, compositor)

Sens dubte és el primer trombonista dels anys *bebop*.

Si en música de jazz s'ha utilitzat la paraula *vellut*, sempre ha fet referència a la sonoritat que alguns músics aconsegueixen amb el seu instrument. Doncs J. J. Johnson va ser protagonista d'alguns solos que les generacions futures no han deixat d'imitar.

Gaudia d'una entonació perfecta i construïa les frases musicals de manera excel·lent i la seva entonació en les notes greus el van convertir en un líder indiscutible d'aquest instrument.

An afternoon at Birdland

J. J. Johnson Plays Mack the Knife and other Kurt Weill songs; plus: Trombone and Voices

Savoy, Prestige, Sensation: Complete Early Master Takes

1958 European Tour

Jai & Kai

CHARLES MINGUS (Contrabaixista, pianista, compositor i director d'orquestra)

Conegut en els cercles professionals com "The angry man of jazz".

El geni Mingus es caracteritza com un músic d'una energia orientada cap a les seves qualitats de compositor i arranjador. La manera com tocava el contrabaix convertia les seves actuacions en directe en un espectacle particular ja que l'atacava amb duresa extrema i al mateix temps l'acaronava amb una suavitat dolça carregada de tendresa i delicadesa.

A part de músic també es mostrà un xic agitador social, ja que es va permetre el luxe de ser molt crític en l'àmbit social, amb un governador racista d'Arkansas, l'any 1959, al qual va dedicar-li un disc, *Fables of Fabus*, fet que li va fer guanyar l'afecte i la credibilitat principalment de la gent de color.

Blues & Roots

East Coasting by Charles Mingus

Pithecanthropus Erectus; The Clown

The Complete 1961 - 1962 Birdland Broadcast

Legendary Trios

WES MONTGOMERY (Guitarrista)

Va ser qui va desenvolupar una tècnica personal molt complexa que li va permetre gaudir d'un to d'una puressa mai escoltada. Melòdicament Wes gaudia d'un equilibri i una velocitat domesticada amb molt d'esforç. En els temes de swing no podia evitar de construir frases d'un lirisme extraordinari. Avui dia, el seu estil amb la guitarra ha estat i és encara l'aprenentatge obligatori de qualsevol guitarrista.

A Good Git-together: Wes Montgomery All-Stars

Complete Recording with Lionel Hampton

The Montgomery Brothers

Wes Montgomery & the Billy Taylor Trio

Wes Montgomery Cannonball Adderley & The Poll Winners

Wes Montgomery Quartet : Live in Belgium 1965

GERRY MULLIGAN (Saxo baríton, soprano, pianista, compositor i arranador)

També conegut com "Jeru"

Gerry Mulligan és un instrumentista molt treballador, bon arranador i a qui li agrada compartir i convidar els amics als seus treballs d'enregistraments o en actuacions en directe, possiblement per aquest motiu gairebé en tots els seus millors discs hi participen Chet Baker, Stan Getz, Louis Bellson, Oscar Peterson, o Bob Brookmeyer, entre d'altres.

És un music generós en solos d'una lògica contundent, en moltes ocasions en escoltar-lo sembla que el temps s'aturi i la durada de les seves intervencions no semblen perllongar-se en el temps.

Rare and unissued 1955-1956 Broadcast

Complete 1950/52 Prestige Studio Records

Concert Jazz band: Live at the Olympia (Paris 1960)

Gerry Mulligan Meets Ben Webster

Gerry Mulligan Meets Johnny Hodges

Mulligan Meets Monk

Gerry Mulligan Art Farmer Quartet: Complete at Newport 1958

CHARLIE PARKER (Saxo alto i compositor)

Sota l'àlies de "Bird" o "Yard Bird" Charlie Parker és el més gran solista de saxo alto, i per a molts l'improvisador més important i gran de tota la història del jazz.

Hereu del blues de Kansas City, gaudia d'una capacitat inventiva que el desvinculava dels seus antecessors.

Un dels seus secrets consistia a suggerir notes sense tocar-les, fet que permetia i permet de gaudir d'un swing viu i net.

A causa dels problemes psicològics es convertí en un músic endimoniat, marginal i maleït, del qual molts fugien.

Blue Bird

Blue Bird: Legendary Savoy Sessions

Complete Bird in Sweden

Complete Jazz at the Massey Hall

Complete Live at Café Society

Complete Savoy and Dial Sessions

Complete Savoy Live Recording

The Complete Carnegie Hall Performances

Ornithology

ART PEPPER (Saxofonista alto, tenor i clarinetista)

Format sota l'atenta mirada de Benny Carter és un dels màxims representants estilistes d'aquest instrument. És capaç d'enfrontar-se als tempos més vius de les balades amb un lirisme molt personalitzat.

És un music que gaudeix de la particularitat i la capacitat de trasbalsar qui l'escolta per l'emoció que transmet amb una sinceritat sense dubte.

Complete Lighthouse Sessions

Art Pepper Meets The Rhythm Section; Marty Paich Quartet Featuring Art Pepper

Complete 1947-1951 Small Group Studio Recordings

Complete Discovery-Savoy Master Takes

The 1975 Garden State Jam Sessions

OSCAR PETERSON (Pianista, organista, cantant i compositor)

Conegut en els cercles íntims com OP

És un dels mestres inevitables dels teclats, no obstant això, personalment no m'agrada gaire quan toca amb una velocitat que gairebé no deixa escoltar totes les

notes. Evidentment és una opinió personal que no desmereix en absolut la seva vàlua en àmbits com el seu jazz, de confecció clàssica, la subtilitat, l'harmonia o la sonoritat que obté del piano.

És un músic que impressiona i amb molts seguidors incondicionals, malgrat que a molts els molesta que utilitzi arguments musicals en ocasions massa repetitius.

Complete Master Takes at the London House

Complete Norman Granz Sessions

Complete Tokyo Concert 1964

En formació de trio:

The Complete Cole Porter Songbooks

The Oscar Peterson Trio Meets Coleman Hawkins : Live in Hannover 1967

Amb la virtuositat de la seva personalitat i intel·ligència i amb les seves mans construïa “rams de flors” musicals, que amb tots els colors i les olors més exòtics captivava tothom qui l'escoltava i l'escolta.

Una nit, en un important club de Nova York i amb motiu de l'actuació de Fats Waller, Art Tatum entrà acompanyat d'altres músics. Tan bon punt va veure entrar Fats Waller s'aixecà de la cadira i va dir “Jo toco el piano, però aquesta nit Déu en persona està entre nosaltres”.

Art Tatum & Roy Eldridge Quartet

The Art Tatum & Ben Webster Quartet

The Legendary 1955 Sessions

The Album

Art Tatum Trio : The Legendary 1956 Session

DJANGO REINHARDT (Guitarrista, compositor i director d'orquestra)

L'àlies de Django en idioma romaní vol dir “despert”

La música de Django Reinhardt és el resultat de la fusió de la música zíngara i el jazz, les dues expressions musicals originades en marginalitats socials i culturals.

Va ser un dels pocs que va créixer musicalment amb una tècnica totalment autodidacta i única perquè tenia la mà esquerra mutilada. Gaudia d'un sentit natural del swing, i sense escriure les notes de les seves composicions i en prova d'una memòria poc habitual, feia les seves composicions i les recordava per sempre.

Juntament amb Charlie Christian van ser els que van fer descobrir la guitarra i les seves possibilitats a les generacions futures.

At his Best Sweet & Lowdown

Django Reinhardt in solitaire

Plays the music of Cole Porter and Jerome Kern

Plays the music of George Gershwin & Duke Ellington

Genius of Improvisation

The very Best of Django Reinhardt

ART TATUM (Pianista)

També conegut com “God”

Art Tatum és un pianista molt particular ja que va aparèixer en el moment en què el swing es constitueix com el present i el futur d'estils camperols procedents de la Nova Orleans rural o de la Chicago industrial.

(Fons : Biblioteca Nacional d'Andorra)

SARAH VAUGHAN (Cantant i pianista)

Anomenada també “Sassy” i “The Divine One”

La Divina s'inicià al jazz amb motiu d'un concurs al barri d'Harlem de Nova York, més concretament a l'Apollo Theater d'Harlem adreçat als músics i cantants amateurs (com Ella Fitzgerald). Amb la interpretació del famós *Body and Soul* aconseguí un premi de deu dòlars, i una xerrada amb Ella Fitzgerald i el seu consell professional.

Sarah Vaughan gaudeix d'un control de gorja extraordinari capaç de modular el volum i la sonoritat amb efectes de sordina inclosos, aquests aparents petits detalls fan que sigui una de les cantants que improvisa en l'àmbit del *bebop* amb una execució gairebé perfecta.

Complete Musicraft Masters Takes

Complete Recordings with Clifford Brown

Live in Tokyo

Sarah Vaughan Featuring Clifford Brown; plus: In the Land of Hi-Fi Featuring "Cannonball Adderley"

Sarah Vaughan & Her Trio : Live in Belgrade

BEN WEBSTER (Saxofonista tenor)

Conegut també per "The Frog"

Com tots els músics influenciats pel middle jazz, Ben Webster és un incondicional de la melodia. És capaç de fer que la suavitat i la tendresa envaeixin qui l'escolta, però també tornar-se violent i ràpid. Un altre saxofonista important, Archie Shepp, va ser un dels que va rebre la seva influència i la reivindicà.

Ben Webster Art Tatum Quartet

Ben Webster Meets Oscar Peterson: The Legendary Sessions

Complete 1943-1951 Small Group Recordings

Complete 1953 Leader Studio Sessions

The Quintet Studio Sessions

LESTER YOUNG (Saxofonista, clarinetista i compositor)
També conegut com "Prez" o "Pres"

L'estil de Lester Young és totalment diferent dels músics de l'escola de saxos tenors dels anys trenta, amb Coleman Hawkins com a màxim exponent. Diuen que és el músic capaç de resumir en una sola bufada al seu saxo, cinquanta anys d'una música orientada cap al desig i la passió. La seva influència arribà fins a músics com Zoot Sims, Al Cohn o Lee Konitz, entre d'altres.

From Spirituals to Swing: Complete Legendary 1938 - 1939 Carnegie Hall Concerts

Jazz Manhattan

Jazz for Readers: Vol 1

Josep Maria Ubach